

Kerstin Gierová

Rudá jako rubín

Láska nezná čas

COOL
BOO

COO
BOO

Kerstin Gierová

Rudá
jako rubín
Láska nezná čas

COO
BOO

Přeložila Tereza Pecková

Translation © Tereza Pecková, 2012

Title of the original German edition: Rubinrot - Liebe geht
durch alle Zeiten by Kerstin Gier © 2009

by Arena Verlag GmbH, 97074 Würzburg, Germany

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil,
Schollstr. 1, D - 69469 Weinheim

www.albatrosmedia.cz

ISBN 978-80-7447-089-9

*Pro Losa, Delfína a Sovu,
kteří mě tak věrně doprovázeli při psaní,
a pro malý červený Doubledecker,
který mě v ten pravý čas učinil šťastnou.*

Prolog

Hyde Park, Londýn

8. dubna 1912

Padla na kolena a začala plakat, on se mezitím rozhlížel na všechny strany. Jak předpokládal, nebylo v parku v tuto dobu ani živáčka. Jogging ještě zdaleka nebyl v módě a na bezdomovce, kteří spávají na lavičce přikrytí jen novinami, byla příliš velká zima.

Zabalil chronograf opatrně do šátku a uložil ho do batohu.

Krčila se vedle stromů na severním břehu jezera *Serpentine* v záhonku odkvetlých krokusů.

Ramena se jí třásla a její vzlykot zněl, jako by ho vydávalo nějaké zoufalé a zraněné zvíře. Bylo to k nevydržení. Ale ze zkušenosti věděl, že je lepší ji nechat v klidu, takže si sedl vedle ní do orosené trávy, zíral na vodní plochu hladkou jak zrcadlo a čekal.

Čekal, až poleví bolest, která ji pravděpodobně nikdy docela neopustí.

Cítil se téměř stejně jako ona, ale pokoušel se ovládnout. Nesměla si dělat starosti ještě o něj.

„Už vlastně někdo vynalezl papírové kapesníky?“ popotáhla konečně a otočila k němu svůj uslzený obličej.

„Netuším,“ odpověděl. „Ale mohu nabídnout pravý hedvábný kapesník s monogramem.“

„G. M. To jsi ukradl Grace?“

„Dala mi ho sama. Můžeš ho klidně celý posmrkat, princezno.“

Zkroutila rty do křivého úsměvu, když mu kapesník vracela. „Teď je naprosto zničený, promiň.“

„Ale prosím tě! Jsme v době, kdy se kapesník jen pověsí na sluníčko, aby uschnul, a použije se znova. Hlavně že jsi přestala plakat.“

Do očí jí hned znovu vyhrkly slzy. „Neměli jsme ji nechávat na holičkách. Přece nás potřebuje! Vůbec netušíme, jestli ten náš podfuk bude fungovat, a nemáme žádnou šanci to někdy zjistit.“

Její slova byla jako bodnutí. „Mrtví bychom jí taky nebyli nic platní.“

„Kdybychom se jen mohli schovat, někde v cizině, pod falešnými jmény, dokud nebude dost stará...“

Prerušil ji prudkým zavrtěním hlavou. „Všude by nás našli, to už jsme přece probírali tisíckrát. Nenechali jsme ji na holičkách, udělali jsme to jediné správné – zajistili jsme jí život v bezpečí. Přinejmenším pro příštích šestnáct let.“

Na chvíli se odmlčela. Kdesi v dálce zařehotal kůň a od West Carriage Drive bylo slyšet hlasy, ačkoli byla ještě téměř noc.

„Já vím, že máš pravdu,“ řekla nakonec. „Jen to vědo-

mí, že už ji nikdy neuvidíme, tak bolí.“ Promnula si uplakané oči. „Přinejmenším se nebudeme nudit. Dříve nebo později nás vyslídí i v tomto čase a pověsí nám na krk Strážce. Nevzdá se chronografu ani svých plánů jen tak bez boje.“

Zakřenil se, protože si všimnul záblesku v jejích očích, který značil touhu po dobrodružství, a věděl, že krize je prozatím zažehnána. „Možná jsme byli nakonec přece jen chytřejší než on, anebo ta druhá věc nebude fungovat. Pak se nehne z místa.“

„Ano, to by bylo pěkné. Ale pokud ne, jsme jediní, kdo mu může zkřížit plány.“

„Už proto jsme udělali správnou věc.“ Vstal a sklepal si špínu z džínů. „Tak pojď! Ta zatracená tráva je mokrá a ty by ses měla ještě šetřit.“

Nechala se od něj zvednout a políbit. „Co teď budeme dělat? Najdeme nějakou skrýš pro chronograf?“

Podíval se nerozhodně směrem k mostu, který odděloval Hyde Park od Kensingtonských zahrad.

„Ano. Ale napřed vypleníme depot Strážců a napakujeme se nějakými penězi. A pak bychom mohli vyrazit vlakem do Southamptonu. Odtamtud vyráží ve čtvrtek Titanic na svou první plavbu.“

Zasmála se. „Takže tohle je tvoje představa o *šetření se*. Ale jsem pro.“

Měl tak velkou radost z toho, že se zas dovedla smát, že ji ještě jednou políbil. „Vlastně jsem myslel... Víš přece, že kapitáni v mezinárodních vodách mají oprávnění uzavírat manželství, nemám pravdu, princezno?“

„Ty si mě chceš vzít? Na *Titaniku*? Nejsi blázen?“

„To by přece bylo hrozně romantické.“

„Až na tu záležitost s ledovcem.“ Opřela si hlavu o jeho hrud' a skryla mu obličej do bundy. „Tak moc tě miluju,“ zamumlala.

„Chceš se stát mojí ženou?“

„Ano,“ odpověděla, obličej stále schovaný na jeho hrudi.

„Ale jen pokud vystoupíme nejpozději v Queenstownu.“

„Připravená na dobrodružství, princezno?“

„Připravená, jestli jsi i ty,“ zašeptala.

*Nekontrovaná cesta časem se zpravidla ohlašuje
pocitem závratě v hlavě, žaludku a/nebo nohou
několik minut, někdy také hodin, nebo dokonce
dní dopředu. Mnozí nositelé genu vypovídali
také o bolestech hlavy.*

*První skok v čase - nazývaný též iniciační skok -
se odehrává zpravidla mezi 16. a 17. rokem věku
nositele genu.*

Z kronik Strážců, Svazek 2,
Všeobecně platné zákonitosti

1.

Popravé jsem to pocítila v pondělí v poledne ve školní jídelně. Na chvilku jsem v břiše měla pocit, jako když se řítíte dolů z nejvyššího bodu horské dráhy. Trvalo to jen dvě vteřiny, ale to stačilo, abych si na školní uniformu vyklopila talíř s bramborovou kaší a omáčkou. Příbor zarinčel o podlahu, talíř jsem jen tak tak chytila.

„Ten blivajz stejně chutná, jako kdybys ho setřela z podlahy,“ řekla moje kamarádka Leslie, zatímco jsem se pokoušela ten svinčík uklidit. Pochopitelně na mě všichni zírali. „Jestli chceš, můžeš si na košili rozetřít ještě i moji porci.“

„Ne, dík.“ Košile školní uniformy Saint Lennox sice náhodou měla barvu bramborové kaše, přesto flek vyloženě bil do očí. Zapnula jsem si přes něj tmavě modré sako.

„Ale, ale, malá Gwenny, to si pořád musíš hrát se svým jídlem?“ zeptala se Cynthia Paleová. „Hlavně si nesedej vedle mě, šmudlo.“

„Jako bych si snad vedle tebe sedla dobrovolně, Cyn.“ Bohužel se mi podobné nehody se školním jídlem dějí častěji. Minulý týden mi vyskočil zelený pudink z kelímku a přistál o dva metry dál ve špagetách carbonara nějakého páťáka. Týden předtím jsem převrhla třešňovou

šťávu a všichni u stolu vypadali, jako by měli spalničky. A kolikrát jsem tu blbou kravatu, co patří ke školní uniformě, vymáchala v omáčce nebo mléce, to už nedovedu ani spočítat.

Jen závrať jsem u toho ještě neměla.

Ale možná si to jen namlouvám. Poslední dobou se u nás doma zkrátka příliš mluví o závratích.

Ovšem ne o mých, ale o těch mé sestřenky Charlotte. Seděla, překrásná a bezvadná jako vždy, vedle Cynthie a nabírala lžící bramborovou kaši.

Celá rodina čekala, až bude mít Charlotte závrať. Některé dny se jí lady Arista – moje babička – vyptávala každých deset minut, jestli snad něco necítí. Pauzu mezitím využívala teta Glenda, Charlottina matka, a ptala se na totéž.

A pokaždé, když Charlotte odpověděla záporně, sevřela lady Arista rty a teta Glenda vzdychla. Někdy to bylo i naopak.

My ostatní – máma, sestra Caroline, bratr Nick a prarada Maddy – jsme jen obraceli oči v sloup. Pochopitelně bylo vzrušující mít v rodině někoho s časocestovacím genem, ale po letech se to zdatelně okouká. Někdy máme toho divadýlka, které se kolem Charlotte pořádá, zkrátka dost.

Sama Charlotte měla ve zvyku skrývat své pocity za tajuplný úsměv Mony Lisy. Na jejím místě bych taky nevěděla, jestli mám mít z chybějících pocitů závrať radost, nebo vztek. No, abych byla upřímná, asi bych měla radost. Jsem spíš bojácný typ. Mám ráda svůj klid.

„Dříve nebo později to přijde,“ říkala lady Arista každý den. „A pak musíme být připraveni.“

Nakonec to přišlo po obědě, v hodině profesora Whitmana. Odešla jsem z jídelny hladová. K tomu všemu jsem ještě objevila černý vlas v dezertu – v angreštovém kompotu s vanilkovým pudinkem – a nebyla jsem si tak docela jistá, jestli je můj vlastní, nebo nějaké kuchtice. Tak jako tak mě přešla chuť.

Whitman nám vrátil písemky z dějepisu, které jsme psali minulý týden. „Očividně jste se dobře připravili. Obzvlášť Charlotte. Jednička s hvězdičkou.“

Charlotte si odhrnula z obličeje pramínek svých lesklých zrzavých vlasů a vydechla „Ach“, jako by snad pro ni byl výsledek nějakým překvapením. Přitom má vždycky a všude ty nejlepší známky.

Ale Leslie a já jsme tentokrát mohly být také spokojené. Obě jsme dostaly jedna minus přesto, že naše „dobrá příprava“ spočívala ve sledování filmu o Alžbětě s Cate Blanchettovou v hlavní roli a k tomu se cpaly chipsy a zmrzlinou. Každopádně jsme při vyučování vždycky dávaly pozor, což se o jiných předmětech bohužel říct nedalo.

Hodiny pana profesora Whitmana byly jednoduše tak zajímavé, že nešlo jinak než poslouchat. Whitman sám byl taky dost zajímavý. Většina holek do něj byla tajně nebo netajně zamilovaná. Dokonce i zeměpisářka Countorová. Vždycky naprosto zrudne, když kolem ní Whitman projde. Vypadá totiž zatraceně dobře, v tom se všichni shodnou. Tedy, všichni kromě Leslie. Ta si myslí, že Whitman vypadá jako veverka z jednoho kresleného filmu.

„Vždycky, když se podívám na ty jeho velké hnědé oči, mám chuť mu dát pár oříšků,“ říká. Zachází dokonce tak daleko, že dotěrným veverkám v parku neříká veverky, ale prostě „whitmanky“. Bohužel je to nějak nakažlivé, a když nějaká veverka přihopsá blíž, taky už teď říkám: „No podívej, tamhle je malá tlustoučká whitmanka, no není roztomilá!“

Kvůli téhle veverkovské záležitosti jsme s Leslie byly určitě jediné holky ve třídě, které o Whitmanovi nebásnily. Několikrát jsem se o to pokoušela (už proto, že kluci v naší třídě jsou pořád ještě děsně dětinští), ale nic nezabírá, srovnání s veverkou se mi neodvolatelně vrylo do mozku. A nikdo nechová romantické city k veverce!

Cynthia vypustila do oběhu drb, že Whitman pracoval při studiu jako model. Jako důkaz vystřihla reklamní stranu z jednoho nablýskaného časopisu, na které se sprchovým gelem mydlí muž ne tak docela nepodobný Whitmanovi.

Kluci z naší třídy si nemyslí, že je Whitman tak moc super. Hlavně Gordon Gelderman ho nemůže ani vystát. Než přišel Whitman na naši školu, byly totiž všechny holky ze třídy zakoukané právě do Gordona. Musím se bohužel přiznat, že já taky, ale bylo mi dvanáct a Gordon byl tehdy ještě tak nějak roztomilý. Teď, když je mu šestnáct, je jen pitomý. A už dva roky mutuje. Bohužel ho jeho střídavá fistulka a bručení neodrazují od toho, aby neustále říkal nějaké ptákoviny.

Strašlivě se rozčiloval, že dostal z testu za pět. „To je diskriminace, pane profesore. Zasloužím si přinejmenším

dvě minus. Nemůžete mi dávat špatné známky jen proto, že jsem kluk.“

Whitman sebral Gordonovi test a otočil stránku. „*Alžběta I. byla tak děsně ošklivá, že nedostala žádnýho chlapa. Proto jí všichni říkali ošklivá panna,*“ předčítal.

Třídou se nesl chichot.

„No a? Vždyť je to pravda,“ hájil se Gordon. „Hej, vykulené oči, škleb místo obličej a ten naprosto pošahaněj účes.“

Museli jsme důkladně prostudovat portréty Tudorovců v Národní portrétní galerii a ve skutečnosti se Alžběta I. na obrazech Cate Blanchettové moc nepodobala. Ale zaprvé se možná tehdy považovaly úzké rty a velký nos za totálně šik a zadruhé bylo to oblečení fakt super. A zatřetí Alžběta I. sice neměla manžela, ale zato spoustu aférek – mimo jiné se sirem... jak se to jmenoval? Ve filmu ho hrál Clive Owen.

„Sama si říkala *Panenská královna,*“ řekl Whitman Gordonovi. „Protože...“ zarazil se. „Je ti dobře, Charlotte? Bolí tě hlava?“

Všichni se podívali na Charlotte. Držela se za hlavu. „Jen se mi... motá hlava,“ odpověděla a podívala se na mě. „Všechno se točí.“

Zhluboka jsem se nadechla. Bylo to tady. Naše babička bude unešená. A teta Glenda teprve.

„Jůů, cool,“ zašeptala Leslie vedle mě. „Bude teď *průsvitná?*“ Ačkoli do nás lady Arista odmala vtloukala, že za žádných okolností nesmíme s nikým mluvit o událostech v naší rodině, sama pro sebe jsem se rozhodla tenhle

zákaz u Leslie ignorovat. Koneckonců byla moje nejlepší kamarádka a nejlepší kamarádky před sebou nemají žádná tajemství.

Charlotte vypadala poprvé, co ji znám (což je přesně vzato můj celý život), téměř bezmocně. Ale věděla jsem, co mám dělat. Teta Glenda mi to často důkladně vštěpovala.

„Odvedu Charlotte domů,“ řekla jsem Whitmanovi a vstala jsem, „jestli můžu.“

Pan profesor stále klidně hleděl na Charlotte. „To je dobrý nápad, Gwendolyn,“ souhlasil. „Ať je ti lépe, Charlotte.“

„Děkuji,“ špitla Charlotte. Cestou ke dveřím se lehce zakymácela. „Jdeš, Gwenny?“

Pospíšila jsem si a popadla ji za ruku. Poprvé jsem si v Charlottině přítomnosti připadala trochu důležitá. Byl to dobrý pocit být pro změnu užitečná.

„Hned mi pak zavolej, chci všechno vědět,“ pošeptala mi ještě Leslie.

Za dveřmi se Charlottina bezmocnost znovu rozplynula. Chtěla si ještě vzít svoje věci ze skříňky.

Držela jsem ji pevně za rukáv. „Nech to být, Charlotte! Musíme co nejrychleji domů. Lady Arista říká...“

„Už je to zase pryč,“ konstatovala Charlotte.

„No a? I tak se to může stát každou chvílí.“ Charlotte se nechala odtáhnout jiným směrem. „Kde jenom mám tu křídu?“ Za chůze jsem šátrala v kapsách saka. „Ach, tady je. A mobil. Mám zavolat domů? Máš strach? Hm, blbá otázka, promiň. Jsem jenom rozrušená.“

„To je dobrý. Nemám strach.“

Po očku jsem se na ni podívala, abych zjistila, jestli říká pravdu. Nasadila svůj malý, přemýšlivý úsměv Mony Lisy a bylo nemožné zjistit, jaké pocity se za ním skrývají.

„Mám zavolat domů?“

„K čemu to bude?“ zeptala se.

„Myslela jsem jen...“

„Myšlení mi můžeš s klidem přenechat,“ uzemnila mě Charlotte.

Běžely jsme vedle sebe dolů po kamenném schodišti kolem výklenku, ve kterém vždycky sedával James. Jakmile nás uviděl, zvednul se, ale já se na něj jen usmála. Problém s Jamesem byl v tom, že ho kromě mě nikdo neviděl ani neslyšel.

James byl duch. Proto jsem se vyhýbala mluvení s ním, když u toho byli ostatní. Jen Leslie byla výjimka. Ani na vteřinu o Jamesově existenci nepochybovala. Leslie mi věří všechno a to je jeden z důvodů, proč je moje nejlepší kamarádka. Bylo jí jen líto, že ho nemůže vidět a slyšet.

Já jsem byla vlastně docela ráda, protože to první, co James řekl, když Leslie uviděl, bylo: „Panenko skákává! To ubohé dítě má víc pih, než je na nebi hvězd! Jestli urychleně nezačne používat nějaké dobré bělidlo, nikdy si nenajde manžela!“

„Zeptej se ho, jestli třeba někde nezahrabal poklad,“ bylo zase to první, co řekla Leslie, když jsem je představila.

James bohužel nikde žádný poklad nezahrabal. Docela ho urazilo, že si o něm Leslie něco takového myslela.

Taky se vždycky urazil, když jsem dělala, že ho nevidím. Vůbec se urážel dost rychle.

„Je průsvitnej?“ vyptávala se Leslie při prvním setkání.
„Nebo černobílej?“

Ne, James vlastně vypadal docela normálně. Pochopitelně až na oblečení.

„A můžeš jím projít?“

„Nevím, nikdy jsem to nezkoušela.“

„Tak to zkus teď,“ navrhovala Leslie.

Ale James to nechtěl dovolit.

„Co to má znamenat – *duch*? James August Peregrin Pimplebottom, dědic čtrnáctého hraběte z Hardsdale, se nenechá urážet, ani od malé holky.“

Jako většina duchů, ani James nechtěl připustit, že už není člověkem. Při nejlepší vůli si nemohl vzpomenout, že by kdy zemřel. Znali jsme se už pět let, od mého prvního dne na Saint Lennox High School, ale pro Jamese jako by to bylo jen pár dní, kdy naposled sehrál se svým přítelem partičku karet a probírali spolu, samozřejmě na úrovni, koně, znaménka krásy a paruky (nosil obojí, jak znaménko krásy, tak paruku, a vypadalo to o něco lépe, než to možná zní). To, že jsem od začátku naší známosti vyrostla o dvacet centimetrů, začala nosit rovnátka a podprsenku a pak zas o rovnátka přišla, úmyslně ignoroval. Stejně jako fakt, že se z paláce jeho otce dávno stala soukromá škola s tekoucí vodou, elektrickým světlem a ústředním topením. Jediné, co čas od času zaregistroval, byla délka sukně naší školní uniformy. Očividně nebyl pohled na ženská lýtka a kotníky za jeho časů příliš běžný.

„To opravdu není zrovna slušné, když dáma nepozdraví výše postaveného pána, slečno Gwendolyn,“ vykřikl teď, znovu k smrti uražený, protože jsem mu nevěnovala žádnou pozornost.

„Promiň, ale máme naspěch,“ odpověděla jsem.

„Mohu-li být nějak nápomocen, pak jsem pochopitelně zcela k vašim službám.“ James si urovnal krajkový lem na rukávech.

„Ne, děkuju. Jen musíme rychle domů.“ Jako by mi snad James mohl někdy pomoci! Nedovedl ani otevřít dveře. „Charlotte není příliš dobře.“

„Ach, to je mi ale líto,“ vydechl James, který měl pro Charlotte slabost. Na rozdíl od „té pihovaté, co nemá žádně způsoby“, jak říkával Leslie, považoval moji sestřenicu za „působivé a okouzující stvoření“. I dneska ze sebe vysypal několik podlézavých komplimentů. „Prosím vyřídí jí mé nejvřelejší pozdravy. A pověz jí, že dnes zas vypadá úchvatně. Trochu bledě, ale kouzelně jako víla.“

„Vyřídím jí to.“

„Přestaň si povídat s tím svým imaginárním kamarádem,“ řekla Charlotte. „Jinak jednou skončíš v blázinci.“

Ok, *nevyřídím* jí to. Už tak je dost namyšlená.

„James není imaginární, je neviditelný. To je dost velký rozdíl.“

„Když myslíš,“ pokrčila Charlotte rameny. Ona a teta Glenda byly toho názoru, že si Jamese a další duchy jen vymyslím, abych byla zajímavější. Lituju, že jsem jim o nich vůbec vyprávěla. Když jsem byla malá, připadalo mi nemožné mlčet o chrličích, co před mýma očima na fasá-

dách ožívali a pošklebovali se na mě. Chrličí byli ještě docela legrační, ale byli tu taky děsivě vyhlížející temné postavy duchů, kterých jsem se bála. Trvalo pár let, než jsem pochopila, že mi duch nemůže ublížit. Jediné, co opravdu dovedli, bylo nahánět strach.

James ale ne. Ten byl naprosto neškodný.

„Leslie si myslí, že je vlastně docela dobře, že James zemřel mladý. Stejně by se jménem Pimplebottom nedostal žádnou ženskou,“ řekla jsem a ujistila se, že už mě James nemůže slyšet. „Která by se dobrovolně chtěla jmenovat *lady z Uhrovatého zadku?*“

Charlotte obrátila oči v sloup.

„Vlastně nevypadá zas tak špatně,“ pokračovala jsem. „A taky je nechutně bohatý, pokud se mu dá věřit. Jen ten jeho zvyk si před nosem pořád držet navoněný krajkový kapesník je trochu nemužný.“

„Jaká škoda, že ho kromě tebe nemůže nikdo obdivovat,“ podotkla Charlotte kousavě.

Ovšem já si to myslela taky.

„A jak hloupé, že o svém podivínství mluvíš i mimo rodinu,“ přisadila si.

To byla typická Charlottina rána pod pás. Mělo mě to urazit a to se taky podařilo.

„Nejsem podivínská!“

„Jistěže jsi!“

„To říká ta pravá, ty *nositelko genu!*“

„Já to ovšem nevykládám každému na potkání,“ podotkla Charlotte. „Ty jsi naproti tomu úplně jako šílená prateťa Maddy. Ta o svých vizích vypráví dokonce i mlékaři.“

„Jsi sprostá.“

„A ty naivní.“

V hádce jsme proběhly vestibulem kolem školníkovy prosklené komory ven na školní dvůr. Bylo větrno a obloha vypadala, že každou chvílí začne pršet. Zalitovala jsem, že jsme si přece jen nevzaly věci ze skříněk. Kabát by se teď hodil.

„Mrzí mě, že jsem tě srovnávala s pratetou Maddy,“ řekla Charlotte trochu zkroušeně. „Ale jsem teď docela rozrušená.“

To mě překvapilo. Jinak se nikdy neomlouvá.

„Chápu,“ odpověděla jsem rychle. Chtěla jsem, aby věděla, že si její omluvy vážím. Ve skutečnosti jsem nechápala vůbec nic. Já bych se na jejím místě třásla strachy. Rozrušená bych sice byla taky, ale asi tak jako při návštěvě zubaře. „Mimoto mám pratetu Maddy ráda.“ To byla pravda. Prateta Maddy byla možná kapku upovídána a měla sklony všechno čtyřikrát opakovat, ale to mi bylo tisíckrát milejší než okázalá tajnosnubnost ostatních. Kromě toho se s námi prateta Maddy vždycky štědře podělila o své citronové bonbony.

Ale jasně, bonbony nebyly nic pro Charlotte.

Přešly jsme ulici a spěchaly dál po chodníku.

„Nezírej tak na mě,“ rozčílila se Charlotte. „Určitě si všimneš, když zmizím. Pak uděláš křídou ten pitomý kříž a poběžíš domů. Ale to se nestane, dneska ne.“

„To přece vůbec nemůžeš vědět. Jsi zvědavá, kde přistaneš? Myslím kdy?“

„Samozřejmě,“ přikývla Charlotte.

„Doufám, že to nebude uprostřed Velkého požáru v roce 1664.“

„Velký londýnský požár byl v roce 1666,“ opravila mě Charlotte. „To se dá snadno zapamatovat. A kromě toho nebyla tehdy tahle část města ještě příliš zastavěná, tudíž by tu ani nemělo co hořet.“

Už jsem se zmínila o tom, že Charlottina další jména jsou „Srandokazka“ a „Chytrolínka“?

Ale já se nevzdávala. Možná to bylo podlé, ale prostě jsem jí chtěla ten pitomý úsměv aspoň na chvílku smazat z tváře. „Tahle uniforma nejspíš chytne jak troud,“ podotkla jsem.

„Vím, co mám dělat,“ odpověděla Charlotte úsečně a její úsměv nepovolil.

Nemohla jsem než ji obdivovat. Mně představa, že bych se zničehonic ocitla v minulosti, naháněla strach.

Je úplně jedno, v jakou dobu by to bylo, pro mě to zkrátka bylo děsivé. Dřív byla neustále válka, neštovice a mor, a když si člověk nedal pozor na pusu, upálili ho jako čarodějníci. Kromě toho byly jen suché záchody, všichni lidi měli blechy, ráno vylévali nočníky z okna a bylo jim úplně jedno, jestli dole náhodou někdo neprochází.

Charlotte se celý život připravovala na to, aby si v minulosti věděla rady. Nikdy neměla čas na hraní, kamarádky, nakupování, kino nebo kluky. Namísto toho chodila na lekce tance, šermu, jízdy na koni, jazyků a historie. A od minulého roku někam každou středu odpoledne odjíždí s lady Aristou a tetou Glendou a vrací se až pozdě večer. Říkají tomu „výuka mystérií“. O povaze těch mys-

térií nám ovšem nechtěl nikdo nic říct, Charlotte pak nejméně ze všech.

„To je tajemství,“ byla pravděpodobně první věta, kterou dovedla plynule vyslovit. A hned na to: „Do toho vám nic není.“

Leslie vždycky říkala, že naše rodina má víc tajemství než tajné služby a MI6 dohromady. Je dost možné, že má pravdu.

Normálně jsme domů jezdily autobusem číslo 8, který zastavoval na Berkeley Square, odkud už to k našemu domu nebylo daleko. Dneska jsme ty čtyři stanice utíkaly pěšky, protože to nakázala teta Glenda. Celou cestu jsem držela připravenou křídou, ale Charlotte byla stále vedle mě.

Když jsme vystoupaly po schodech k domovním dveřím, byla jsem skoro zklamaná. Tady totiž končil můj podíl v celém příběhu. Odted' věc převezme babička.

Zatahala jsem Charlotte za rukáv. „Podívej! Ten muž v černém už je zas tady.“

„No a?“ Charlotte se ani neotočila. Muž postával před vchodem číslo 18. Na sobě měl jako vždy černý nepromokavý plášť a klobouk naražený hluboko do obličeje. Myslela jsem si, že je to duch, dokud jsem nezjistila, že ho vidí i moji sourozenci a Leslie.

Už měsíce pozoroval prakticky nepřetržitě náš dům. Možná to bylo víc mužů, kteří se tu střídali a vypadali stejně. Přeli jsme se, jestli je to slídící zloděj, soukromý detektiv, nebo zlý čaroděj. O tom posledním byla pevně přesvědčená moje sestra Caroline. Je jí devět a miluje

příběhy o zlých čarodějích a dobrých vílách. Mému bratrovi je dvanáct, myslí si, že příběhy o čarodějích a vílách jsou pitomé, a proto tipoval slídícího zloděje. Leslie a já jsme byly pro soukromého detektiva.

Když jsme ale přešli ulici na druhou stranu, abychom si muže prohlédli zblízka, zmizel buď v domě, nebo nastoupil do černého bentley, který parkoval u obrubníku, a ujel.

„To je kouzelné auto,“ tvrdila Caroline. „Když se nikdo nedívá, promění se v havrana. A ten čaroděj se zmenší a letí vzduchem na jeho zádech.“

Nick si poznamenal poznávací značku toho bentley, pro všechny případy. „Ačkoli to auto po vloupání určitě přelakují a dají mu značku jinou,“ řekl.

Dospělí se tvářili, že není nic podezřelého na tom, že nás dnem i nocí pozoruje muž v černém s kloboukem na hlavě.

Charlotte stejně tak. „Co pořád s tím chudákem máte! Kouří cigaretu, to je všechno.“

„No jasně!“ To spíš uvěřím té verzi se začarovaným havranem.

Začalo pršet, právě včas.

„Máš aspoň zase závrať?“ zeptala jsem se, zatímco jsme čekali, až se otevřou dveře. Klíč od domu jsme neměly.

„Nenervuj mě,“ odsekla Charlotte. „Až to přijde, tak to přijde.“

Přišel nám otevřít pan Bernhard. Leslie si myslela, že je to náš komorník a také nezvratný důkaz, že jsme téměř tak bohatí jako královna nebo Madonna. Nevěděla jsem

přesně, co nebo kdo pan Bernhard opravdu byl. Pro mámu to byla „babiččina pravá ruka“ a babička sama ho nazývala „starým rodinným přítelem“. Pro moje sourozence to byl jednoduše „příšerný slouha lady Aristy“.

Při pohledu na nás pozdvihl obočí.

„Dobrý den, pane Bernharde,“ začala jsem. „Máme to ale hrozné počasí, co?“

„Naprosto hrozné.“ Se svým orlím nosem a hnědýma očima za kulatými brýlemi se zlatými obroučkami mi pan Bernhard vždycky trochu připomínal sovu, nebo teda spíš výra. „Většinou bývá zvykem vzít si kabát, než vyjdete z domu.“

„Ehm, no to je pravda,“ vykoktala jsem.

„Kde je lady Arista?“ zeptala se Charlotte. Nikdy nebyla k panu Bernhardovi nijak zvlášť zdvořilá. Možná proto, že na rozdíl od nás ostatních z něj neměla respekt už jako dítě. Přitom měl opravdu tu obdivuhodnou vlastnost objevit se zničehonic kdekoli v domě a přitom se pohybovat tiše jako kočka. Zdálo se, že mu nic neujde, a bylo jedno, kolik je hodin: pan Bernhard byl všudypřítomný.

Pan Bernhard byl v domě, už než jsem se narodila, a máma říkala, že tu byl, i když ona byla malá. Proto byl pravděpodobně skoro stejně starý jako lady Arista, ačkoli na to nevypadal. Obýval apartmán v druhém patře, ke kterému se dalo dostat samostatnou chodbou a schodištěm vedoucím z prvního patra. My jsme do chodby nesměli ani vkročit.

Můj bratr byl přesvědčený, že tam pan Bernhard nechal zabudovat padací dveře a podobné věci, aby nezvané

návštěvníky udržel dál. Ale dokázat to nemohl. Nikdo z nás se do té chodby neodvážil.

„Pan Bernhard potřebuje svoje soukromí,“ říkávala lady Arista často.

„Jo, jo,“ odpovídala na to moje máma. „To tu ovšem potřebují všichni.“ Ale říkala to tak potichu, že to lady Arista neslyšela.

„Vaše babička je v hudebním pokoji,“ informoval pan Bernhard Charlotte.

„Děkuji.“ Charlotte nás nechala stát ve dveřích a vyběhla po schodech nahoru. Hudební pokoj se nacházel v prvním patře, a proč se tak jmenoval, to nikdo netušil. Nestál v něm dokonce ani klavír.

Byl to oblíbený pokoj lady Aristy a pratety Maddy. Vzduch v něm byl cítit po fialkovém parfému a po kouři z babiččiných krátkých tenkých cigaret. Větralo se tu jen zřídkka. Občas se mi až zatmělo před očima, když jsem tam pobývala moc dlouho.

Pan Bernhard zavřel vchodové dveře. Hodila jsem ještě rychlý pohled ven na opačnou stranu ulice. Ten muž v klobouku tam pořád stál. Pletla jsem se, nebo právě pozdvihl ruku, skoro jako by někomu mával? Panu Bernhardovi nebo snad nakonec mně?

Dveře se zaklaply a já tu myšlenku nemohla v klidu dokončit, protože se mi do žaludku zničehonic vrátil ten pocit jako z horské dráhy. Všechno mi před očima splývalo. Kolena se mi podlomila a já se musela opřít o zeď, abych neupadla.

Za okamžik to bylo zase pryč.

Srdce mi tlouklo jako splašené. Něco se mnou nebylo v pořádku. Běžně se vám nemotá hlava dvakrát během dvou hodin, aniž byste se opravdu svezli na horské dráze.

Jedině že by... ach, nesmysl! Možná příliš rychle rostu. Nebo mám... ehm... nádor na mozku? Nebo možná jednoduše jenom hlad.

Teprve teď jsem si uvědomila, že si mě pan Bernhard bedlivě měří svými sovíma očima.

„Hups,“ řekl, očividně pozdě.

Cítila jsem, jak rudnu. „Tak já půjdu... dělat domácí úkoly,“ zahuhňala jsem.

Pan Bernhard lhostejně přikývl. Ale když jsem stoupala do schodů, cítila jsem v zádech jeho pohled.

Ze záznamů Strážců

10. října 1994

*Vrátil jsem se z Durhamu, kde jsem navštívil
nejmladší dceru lorda Montrose, Grace Shepherdovou,
která překvapivě již předevcírem porodila.*

Všichni se velice radujeme z narození

*Gwendolyn Sophie Elizabeth Shepherdové
2 460 gramů, 52 cm.*

*Matka i dítě se těší dobrému zdraví.
Srdečně gratulujeme našemu velmistru
k narození pátého vnoučete.*

Zpráva: Thomas George, Vnitřní kruh

2.

Kvůli té spoustě pokojů, maleb, dřevěných obkladů a starožitností říkala Leslie našemu domu „vznešený palác“. Za každou zdí viděla tajný vchod a v každé skříni alespoň jeden tajný šuplík. Když jsme byly menší, vydávaly jsme se při každé její návštěvě na výzkumné expedice domem. Fakt, že jsme tohle šmejdění měly přísně zakázané, to činil pořádně napínavé. Vymýšlely jsme stále rafinovanější strategie, aby nás nikdo neodhalil. Časem jsme opravdu našly nějaké ty tajné šuplíky, a dokonce jedny tajné dveře. Byly na schodišti za jednou olejomalbou, kde seděl na koni nějaký tlustý vousatý muž s vytaseným kordem a tvářil se vztekle.

Podle informace pratety Maddy se jednalo o mého prapraprapraprastrýce Hughu a jeho herku jménem Fat Annie. Dveře za tím obrazem sice vedly jen do koupelny o pár schodů níž, ale stejně byly tak nějak tajné.

„Ty jsi prostě klikačka, že tu můžeš bydlet!“ opakovala Leslie neustále.

Já si myslela, že klikačka je spíš Leslie. Bydlela se svojí mámou, tátou a chundelatým psem Bertiem v útulném řadovém domku v North Kensingtonu. Tam neexistovala žádná tajemství, žádní tajuplní sloužící a žádní obtížní příbuzní.

Dřív jsme bydleli také tak. Moje máma, táta, sourozenci a já v malém domě v Durhamu v severní Anglii. Ale pak táta zemřel. Mojí sestře bylo tehdy půl roku a máma se s námi přestěhovala do Londýna, možná proto, že se cítila osamělá. Možná taky nevyšla s penězi.

Máma v tomhle domě vyrostla, spolu se svými sourozenci Glendou a Harrym. Strýček Harry jako jediný nežil v Londýně, bydlel se svou ženou v Gloucestershiru.

Zpočátku mi tenhle dům taky připadal jako palác, stejně jako Leslie. Ale když se o něj člověk musí dělit s velkou rodinou, po nějakém čase mu přestane připadat tak velký. Zvlášť proto, že je tu celá řada přebytečných místností, jako třeba taneční sál v přízemí, který zabíral celou šířku domu.

Dalo by se v něm báječně skateovat, ale to bylo zakázané. Sál byl se svými vysokými okny, štukovaným stropem a lustrem překrásný, ale za mého života se tu nekonal ani jediný ples, žádná velká slavnost, žádná párty.

Jediné, co se v tanečním sále odehrávalo, byly Charlottiny hodiny tance a šermu. Orchestríště, ke kterému se dalo dostat ze vstupní haly přes schodiště, bylo úplně zbytečné. Hodilo se snad jedině Caroline a jejím kamarádkám, které temný kout pod schody, které vedly do prvního patra, využívaly ke hře na schovávanou.

V prvním patře byl už zmiňovaný hudební pokoj a vedle něj ještě pokoje lady Aristy a pratety Maddy, koupelna (ta s těmi tajnými dveřmi) a jídelna, v které se naše rodina scházela k jídlu každý večer v půl osmé. Mezi jídelnou a kuchyní, jež se nacházela přímo pod ní, jezdil zastaralý jídelní výtah, kterým se Nick a Caroline tu a tam z legra-

ce svezli, za což byli pochopitelně vždycky přísně potrestáni. Leslie a já jsme to dříve také dělávaly, ale teď už se do něj bohužel nevejdeme.

V druhém patře se nacházel byt pana Bernharda, pracovna mého zemřelého dědečka – lorda Montrose – a obrovská knihovna. V tomhle poschodí byl také Charlottin pokoj. Byl rohový a měl arkýř, kterým se Charlotte ráda chlubila. Její matka obývala salon a ložnici s okny vedoucími do ulice.

S Charlottiným otcem se teta Glenda rozvedla. Žil se svojí novou ženou někde v Kentu, proto nebyl kromě pana Bernharda v domě žádný muž, pokud nebudeme počítat mého bratra. Domácí zvířata jsme také neměli a bylo jedno, jak moc jsme o ně škemrali. Lady Arista neměla zvířata ráda a teta Glenda byla alergická na všechno, co mělo srst.

Moje máma, sourozenci a já jsme bydleli v třetím patře, přímo pod střechou, kde byla spousta šikmých stropů, ale taky dva malé balkony. Každý jsme měli svůj pokoj a naši velikou koupelnu nám Charlotte záviděla, protože ta její v druhém patře neměla okno, zatímco ta naše hned dvě. Ale já jsem to tu měla ráda i proto, že jsme to tady měli já, máma, Nick a Caroline jen pro sebe, což bylo v tomhle blázinci občas docela požehnání.

Jediná nevýhoda byla, že jsme to měli zatraceně daleko do kuchyně, což mě znovu napadlo právě teď, když jsem dorazila nahoru. Měla jsem si dole vzít aspoň jablko. Takhle jsem se musela spokojit jen s máslovými sušenkami ze zásob, které moje máma vybudovala ve skříni.

Ze strachu, že by se mohl vrátit ten pocit závratí, jsem

spořádala jedenáct sušenek najednou. Zula jsem se a sundala si sako, plácla jsem sebou na gauč v šicím pokoji a natáhla se.

Dnešek byl nějak podivný. Nebo aspoň podivnější než normálně.

Byly teprve dvě hodiny. Leslie budu moct zavolat nejdřív tak za hodinu a půl, abych s ní mohla probrat všechny svoje problémy. Ani moji sourozenci se ze školy nevrátí před čtvrtou a máma končí v práci obvykle teprve kolem páté. Normálně jsem byla ráda sama doma. Mohla jsem se v klidu naložit do vany, aniž by někdo klepal na dveře, protože nutně potřebuje na záchod. Mohla jsem poslouchat muziku pořádně nahlas a zpívat si s ní, aniž by se tomu někdo smál. A mohla jsem si v televizi pustit, co jsem chtěla, aniž by někdo začal fňukat, že „za chvíli přece začne Sponge Bob“.

Ale dneska jsem na nic z toho neměla chuť. Nechtělo se mi ani si zdřímnout. Naopak, gauč – jinak místo nepřekonatelného bezpečí – mi připadal jako vratký vor na divoké řece. Měla jsem strach, že by se mnou mohl uplavat, jen co zavřu oči.

Abych přišla na jiné myšlenky, vstala jsem a začala jsem trochu uklízet. Šicí pokoj byl něco jako náš neoficiální obývací, protože tety ani babička našťestí nešily, a proto sem do třetího patra přicházely jen zřídka. Nebyl tu ani šicí stroj, zato ale schůdky, které vedly na střechu. Schůdky byly původně určeny jen pro kominíka, ale pro mě a Leslie byla střecha jedním z našich nejoblíbenějších míst. Byl odtud úžasný výhled a neexistovalo lepší místo

na holčičí hovory (například o klucích a o tom, že neznáme žádné, do kterých by se vyplatilo se zamilovat).

Samozřejmě to bylo trochu nebezpečné, protože tam nebylo žádné zábradlí, jenom takové ty střešní ozdoby z pozinkovaného plechu do výše kolen. Ale nechtěly jsme tam trénovat skok do dálky ani tančit nad propastí. Klíč od dveří na střechu ležel ve skříni v dóze na cukr se vzorem růží. V naší rodině nikdo netušil, že tu skrýš znám, jinak by mě jistě poslali do pekel. Proto jsem vždycky dávala pozor, jestli náhodou někdo nejde, když jsem se na střechu plížila. Dalo se tam taky opalovat, piknikovat nebo se jednoduše jenom schovat, když jste chtěli mít svůj klid. Což jsem já chtěla docela často, ale jak už bylo řečeno, teď zrovna ne.

Složila jsem naši vlněnou deku, smetla drobečky sušenek ze sedačky, naklepala polštář do správného tvaru a uklidila šachové figurky, co se povalovaly kolem, zpátky do krabice. Dokonce jsem zalila azalky, které stály v květináči na sekretáři v rohu, a otřela vlhkým hadříkem konferenční stůl. Pak jsem se nerozhodně rozhlédla po dokonale uklizeném pokoji. Uteklo jen deset minut a já toužila po společnosti víc než předtím.

Jestlipak má Charlotte dole v hudebním pokoji zase závrať? Co se vlastně stane, když člověk z prvního patra v Mayfairu 21. století přeskočí do Mayfairu řekněme 15. století, kdy na tomhle místě ještě nestálo moc budov? Ocitne se ve vzduchu a pleskne sebou ze sedmi metrů o zem? Třeba přímo do mraveniště? Chudák Charlotte. Ale možná se v té své výuce mystérií naučila létat.

À propos mystéria: najednou mě napadlo něco, co jsem nemohla dostat z hlavy. Šla jsem do mámina pokoje a vykoukla ven na ulici. Ve vchodu do domu číslo 18 pořád stál ten muž v černém. Viděla jsem jeho nohy a kus kabátu. Tak hluboko jako dneska mi ta tři patra ještě nikdy nepřipadala. Jen tak z legrace jsem si spočítala, jak daleko je to odsud k zemi.

Může člověk vůbec přežít pád ze čtrnácti metrů? No, možná když má kliku a přistane na bahnitých blatech. Celý Londýn údajně býval bahnitými blaty. Bahno by bylo v pohodě, aspoň přistanete do měkkého. Ovšem pokud se pak bídne neutopíte v bažině.

Polkla jsem. Moje myšlenky mi přišly nebezpečné.

Abych už nemusela být sama, rozhodla jsem se pocítit návštěvou své příbuzenstvo v hudebním pokoji, i přes nebezpečí, že mě kvůli přísně tajným rozhovorům odešlou zase zpátky.

Když jsem tam vstoupila, seděla prateta Maddy ve svém oblíbeném křesle u okna a Charlotte stála u druhého okna, zády opřená o psací stůl z dob Ludvíka XIV., jehož barevně lakovaného a pozlaceného povrchu jsme měli přísně zakázáno se dotýkat a bylo úplně fuk, jakou částí těla. (Nechápu, jak může být něco tak ohyzdného jako tenhle stůl tak cenné, jak lady Arista neustále zdůrazňovala.) Charlotte se převlékla a místo školní uniformy teď na sobě měla tmavomodré šaty, které vypadaly jako kombinace noční košile, županu a roucha jeptišky.

„Jsem ještě tady, jak vidíš,“ řekla.

„To je... pěkné,“ vykoktala jsem a pokoušela se nezárat na ty šaty příliš vyjeveně.

„Je to nesnesitelné,“ povzdychla si teta Glenda, která přecházela od okna k oknu. Byla stejně vysoká a štíhlá jako Charlotte a měla zářivě rudé lokny. Moje máma měla ty samé lokny a i babička bývala kdysi rusovláska. Caroline a Nick tuhle barvu vlasů taky podědili. Jen já byla brunetka s rovnými vlasy po tátovi.

Dříve jsem taky za každou cenu chtěla rusé vlasy, ale Leslie mě přesvědčila, že moje tmavé vlasy vytváří půvabný kontrast k mým modrým očím a bledé pleti. Leslie se také s úspěchem podařilo mi namluvit, že moje mateřské znaménko ve tvaru půlměsíce na spánku – kterému teta Glenda říkávala „divný banán“ – vypadá tajuplně a nevšedně. Vlastně jsem si připadala docela pěkná, v neposlední řadě díky rovnátkům, které usměrnily moje vyčnívající přední zuby, a já se tak přestala podobat zajíci. Ačkoli ani zdaleka nejsem tak „půvabné a okouzující stvoření“ jako Charlotte, použiju-li Jamesova slova. Cha, docela bych si přála, aby ji viděl v těchhle pytlovitých šatech.

„Gwendolyn, andílku, nechceš citronový bonbon?“ Prata teta Maddy poklepala na stoličku vedle sebe. „Posaď se ke mně a rozptyl mě trochu. Glenda mě tím svým neustálým pochodováním tam a zpátky strašlivě znervózňuje.“

„Nedovedeš si ani představit, jak se cítí matka, teto Maddy,“ podotkla teta Glenda.

„Ne, to nejspíš nedovedu,“ vzdychla prata teta Maddy. Byla sestra mého dědečka a nikdy se nevdala. Byla to kulatoučká, malá osůbka s veselýma dětskýma modrýma

očima a vlasy obarvenými na zlatou blond, v nichž se tu a tam objevila zapomenutá natáčka.

„A kde je lady Arista?“ zeptala jsem se a vzala si citronový bonbon.

„Telefonuje vedle,“ odpověděla mi prateta Maddy. „Ale tak tiše, že bohužel není rozumět ani slovu. Tohle byla mimochodem poslední dóza bonbonů. Neměla bys náhodou čas zaběhnout do samoobsluhy a donést mi nové?“

„Jasně,“ přikývla jsem.

Charlotte přenesla váhu z nohy na nohu a hned u ní byla teta Glenda.

„Charlotte?“

„Nic,“ řekla Charlotte.

Teta Glenda pevně sevřela rty.

„Neměla bys radši čekat v přízemí?“ zeptala jsem se. „Pak bys nepadala tak hluboko.“

„Co kdybys radši držela jazyk za zuby, když tomu vůbec nerozumíš?“ odsekla Charlotte.

„Takové hloupé poznámky jsou to poslední, co teď Charlotte potřebuje,“ podotkla teta Glenda.

Začínala jsem litovat, že jsem sem dolů šla.

„Poprvé neskočí nositel genu nikdy dále než sto padesát let zpátky,“ vysvětlila mi prateta Maddy laskavě. „Tento dům byl postaven v roce 1781, tady v hudebním pokoji je tedy Charlotte v naprostém bezpečí. Nanejvýš vyděsí pár muzicírujících dam.“

„V těchhle šatech rozhodně,“ poznamenala jsem tak tiše, aby mě slyšela jen prateta. Zahihňala se.

Dveře se rozletěly a vstoupila lady Arista. Jako obvykle

vypadala, že zrovna spolkla hůl. Nebo i několik. Jednu pro ruce, jednu pro nohy a jednu, která to uprostřed všechno drží pohromadě. Bílé vlasy měla přísně vyčesané z obličeje a na šíji stažené do drdolu jako nějaká děsně přísná učitelka baletu. „Řidič je na cestě. De Villiersovi nás očekávají v Templu. Při návratu se pak Charlotte může hned načíst do chronografu.“

Nepobírala jsem ani slovo.

„A co když se to dneska přece jen ještě nestane?“ zeptala se Charlotte.

„Charlotte, zlatíčko, už třikrát ti bylo mdlo,“ odvětila teta Glenda.

„Dříve nebo později se to prostě stane,“ dodala lady Arista. „A teď pojď, řidič tu bude každým okamžikem.“

Teta Glenda uchopila Charlotte za ruku a společně s lady Aristou opustily místnost. Když se za nimi zaklaply dveře, vyměnily jsme si s pratetou Maddy pohled.

„Někdy si člověk připadá, jako by byl neviditelný, vidí?“ prohodila prateta Maddy. „Aspoň takové *na shledanou* nebo *ahoj* by bylo přece milé. Nebo možná třeba *Milá Maddy, neměla jsi vidění, které by nám mohlo pomoci?*“

„A měla jsi?“

„Ne,“ odpověděla prateta Maddy. „Díky bohu ne. Po každém vidění dostanu tak strašlivý hlad a už tak jsem dost tlustá.“

„Kdo jsou ti de Villiersovi?“ zeptala jsem se.

„Banda arogantních náfuků, když se ptáš,“ odfrkla si prateta Maddy. „Samí právníci a bankéři. Patří jim Banka de Villiers v centru. Máme tam naše konta.“

To neznělo zrovna mysticky.

„A co mají ti lidé společného s Charlotte?“

„Řekněme, že mají podobné problémy jako my.“

„Jaké problémy?“ Taky musí bydlet pod jednou střechou s tyranskou babičkou, vypočítavou tetou a namyšlenou sestřenkou?

„Časocestovací gen,“ řekla prostě prateta Maddy. „U de Villiersových se přenáší na mužské potomky.“

„Mají doma taky takovou Charlotte?“

„Její mužský protějšek. Jmenuje se Gideon, pokud vím.“

„A taky čeká na to, až se mu zamotá šiška?“

„Už to má za sebou. Je o dva roky starší než Charlotte.“

„To znamená, že už dva roky poskakuje časem tam a zpátky?“

„Předpokládám, že ano.“

Pokusila jsem se dát si dohromady nové informace s tím málem, co už jsem věděla. Když už byla prateta Maddy dneska tak nesmírně sdílná, dovolila jsem si další otázku: „A co je ten chroni-, chrono...?“

„Chronograf!“ prateta obrátila oči v sloup. „To je takový aparát, pomocí něhož mohou být nositelé genu – a jediné oni! – odesláni do určitého času. Má to něco společného s krví.“

„*Stroj času?*“ Poháněný krví? Bože na nebi!

Prateta Maddy pokrčila rameny. „Netuším, jak ta věc funguje. Zapomínáš, že vím jen to, co tu a tam pochyťím, zatímco tu sedím a tvářím se, že bych neublížila mouše. Tohle všechno je přísně tajné.“

„Jo. A děsně komplikované,“ přikývla jsem. „Odkud se

vlastně ví, že Charlotte má ten gen? A proč ho má zrovna ona a ne například... ehm... ty?“

„Já ho mít nemůžu, bohudík,“ odpověděla. „My Montroseové jsme sice vždycky byli podivní ptáci, ale ten gen přišel do rodiny teprve s tvouji babičkou. Protože si ji můj bratr za každou cenu musel vzít.“ Teta se zakřenila. Byla sestrou mého zemřelého dědečka Lucase. Jelikož sama žádného muže neměla, už zamlada se k němu nastěhovala a vedla jeho domácnost. „Po svatbě Lucase a lady Aristy jsem o genu slyšela poprvé. Poslední nositelka genu v Charlottině dědické linii byla dáma jménem Margret Tilneyová a to byla zas babička tvouji babičky Aristy.“

„A Charlotte zdělila ten gen po téhle Margret?“

„Ale ne, mezitím tu byla ještě Lucy. Chudák holka.“

„Jaká Lucy?“

„Tvoje sestřenice Lucy, Harryho nejstarší dcera.“

„Aha! *Tahle* Lucy.“ Můj strýček Harry, ten z Gloucestershiru, byl o dost starší než Glenda a moje máma. Jeho tři děti byly už dávno dospělé. Davidovi, tomu nejmladšímu, bylo dvacet osm a byl pilotem u British Airways. Což bohužel neznamenovalo, že bychom měli levnější letenky. A Janet, ta prostřední, už měla sama děti, dva malé spratky jménem Poppy a Daisy. Lucy, tu nejstarší, jsem nikdy nepoznala. Ani jsem toho o ní moc nevěděla. V rodině se o ní nikdy nemluvalo. Byla totiž něco jako černá ovce Montroseových. V sedmnácti utekla z domu a od té doby o ní nikdo nic neslyšel.

„Lucy je tedy taky nositelka genu?“

„Ach, ano,“ odpověděla teta Maddy. „Bylo tu hotové pozdvižení, když zmizela. Tvoje babička z toho měla málem infarkt. Byl to strašný skandál.“ Vrtěla hlavou tak mocně, až se její zlaté lokny divoce roztančily.

„To je mi jasné.“ Představila jsem si, co by se asi stalo, kdyby si Charlotte jednoduše sbalila kufry a vypadla.

„Ne, ne, není. Vůbec nevíš, za jak dramatických okolností zmizela a jak to všechno souviselo s tím chlapcem... Gwendolyn! Vyndej si ten prst z pusy! To je odporný zlozvyk!“

„Promiň.“ Vůbec jsem nepostřehla, že jsem si začala kousat nehty. „To je tím rozrušením. Je toho tolik, čemu nerozumím...“

„To já taky,“ ujistila mě teta Maddy. „A to ty bláboly poslouchám už od patnácti. Zato mám určité přirozené nadání pro mystéria. Všichni Montroseové milují tajemství. Vždycky to tak bylo. Jen proto si můj nešťastný bratr vzal tvoji babičku, jestli to chceš slyšet. V žádném případě to nemohlo být jejím laskavým šarmem, protože žádný neměla.“ Ponořila ruku do dózy od bonbonů a vzdychla, když žádný nenahmatala. „Ach jemináčku, obávám se, že jsem na těchhle věcičkách závislá.“

„Zaběhnu rychle do samošky a donesu ti nové,“ řekla jsem.

„Ty jsi a vždycky budeš můj andílek. Dej mi pusy a obleč si kabát, prší. A už nikdy si nekousej nehty, slyšíš?“

Protože můj kabát ještě visel ve skříňce ve škole, oblékla jsem si mámin květovaný přšiplášť, a když jsem vykročila ze dveří, přetáhla jsem si přes hlavu kapucu. Ten muž

ve vchodu před číslem 18 si zrovna zapálil cigaretu. Z náhlého popudu jsem mu zamávala, zatímco jsem hopsala ze schodů.

Nezamával zpátky. Pochopitelně.

„Blbče.“ Vydala jsem se rychle směrem na Oxford Street. Hrozně pršelo. Neměla jsem si brát jen pršiplášť, ale rovnou i gumáky. Má oblíbená magnolie na rohu měla smutně svěšené listy. Než jsem k ní došla, třikrát se mi podařilo šlápnout do louže. Zrovna když jsem chtěla obejít čtvrtou, bez varování se mi podlomily nohy. Můj žaludek byl zas jak na horské dráze a ulice před mýma očima splynula v šedou řeku.

Ex hoc momento pendet aeternitas.
(*Věčnost tkví v tomto okamžiku.*)

Nápis na slunečních hodinách,
Middle Temple, Londýn

3.

Když jsem znovu dovedla zaostřit, zahýbal za roh veterán. Klekla jsem si na chodník a třásla se šokem.

Něco na téhle ulici nebylo v pořádku. Vypadala jinak než obvykle. Všechno se změnilo z vteřiny na vteřinu.

Děšť ustal, zato foukal ledový vítr a byla mnohem větší tma než předtím, skoro noc. Magnolie nekvetla a ani neměla listy. Nebyla jsem si dokonce jistá, jestli to vůbec ještě je magnolie.

Špičky plůtku, který ji obklopoval, byly zlatě natřené. Mohla bych přísahat, že ještě včera byly černé.

Za roh zabočil další veterán. Zvláštní vozítko s vysokými koly a světlými paprsky. Rozhlédla jsem se po chodníku – louže zmizely. A dopravní značky. Dlažba byla křivá a hrbolatá a pouliční lampy vypadaly jinak, jejich žluté světlo nedopadalo dál než k nejbližšímu domovnímu vchodu.

V skrytu duše jsem tušila, že se děje něco strašného, ale ještě jsem nebyla tak daleko, abych si tuhle myšlenku připustila.

Proto jsem se přinutila zhluboka se nadechnout. Pak jsem se ještě jednou rozhlédla, tentokrát pořádně.

Ok, celkem vzato se toho zase tolik nelišilo. Většina do-

mů vlastně vypadala jako vždycky. Přesto – tamhle vzadu zmizela čajovna, kde máma nakupovala ty báječné sušenky, a ten rohový dům naproti s mohutnými sloupy jsem předtím nikdy neviděla.

Nějaký muž v klobouku a černém kabátu si mě pobouřeně změřil, když kolem mě procházel. Nevypadalo to ale, že se mě chystá oslovit, nebo mi dokonce pomoci na nohy. Vstala jsem a oklepala jsem si špínu z kolenou.

Ta strašlivá myšlenka, kterou jsem tušila, se pomalu, ale jistě stávala děsivou jistotou.

Co si budu věšet bulíky na nos.

Nepřípletla jsem se k žádné veteránské rallye a magnolii taky zničehonic neopadalo listí. A ačkoliv bych dala všechno za to, aby se zpoza rohu vynořila Nicole Kidmanová, nestála jsem ani v kulisách filmu podle Henryho Jamese.

Přesně jsem věděla, co se stalo. Prostě jsem to věděla. A taky jsem věděla, že tohle musí být nějaký omyl.

Ocitla jsem se v jiném čase.

Ne Charlotte. *Já*. Někdo udělal obrovskou chybu.

Najednou se mi rozdrkotaly zuby. Nejen z rozčilení, ale také zimou. Byla třeskatá zima.

„*Vím, co mám dělat,*“ zněla mi v uších Charlottina slova.

Jasně, Charlotte by věděla, co dělat. Ale mně to nikdo neprozradil.

Takže jsem stála na rohu své ulice, jektaly mi zuby a lidi na mě divně civěli. Neprošlo jich kolem mě ale moc. Mladá žena s kabátem po kotníky a s košíkem v rukou, za ní šel muž s kloboukem a vysoko zdviženým límcem.

„Promiňte,“ oslovila jsem je. „Nemohli byste mi povědět, co je teď za rok?“

Žena dělala, že mě vůbec neslyší, a přidala do kroku.

Muž zavrtěl hlavou. „To je nestydatost,“ zavrčel.

Povzdychla jsem si. Stejně by mi ta informace moc nepomohla. V zásadě nehrálo žádnou roli, jestli se nacházím v roce 1899 nebo 1923.

Aspoň jsem věděla, *kde* jsem. Bydlím přece necelých sto metrů odsud. Co jiného mi zbývá než jít domů.

Něco jsem přece dělat musela.

Ulice za soumraku působila mírumilovným a pokojným dojmem. Když jsem se pomalu vracela, rozhlížela jsem se na všechny strany. Co bylo jinak a co stejně? Domy při bližším pohledu vypadaly stejně jako v mé době. U spousty detailů jsem sice měla dojem, že je vidím poprvé, ale možná jsem jim spíš doteď nevěnovala pozornost. Automaticky jsem stočila oči k číslu 18, ale vchod zel prázdnotou, široko daleko žádný muž v černém.

Zůstala jsem stát.

Náš dům vypadal docela stejně jako v mé době. Okna v přízemí a v prvním patře lehce zářila, i v mámině pokoji pod střechem svítilo světlo. Když jsem vzhlédla, začalo se mi pořádně stýskat po domově. Z vikýře visely rampouchy.

„*Vím, co mám dělat.*“

Ano, co by udělala Charlotte? Byla tma a zima. Kam by Charlotte šla, aby neumrzla? Domů?

Zírala jsem nahoru do oken. Možná už je naživu můj dědeček. Možná by mě dokonce poznal. Koneckonců mě houpal na kolenou, když jsem byla malá.... ach, blbost.

I kdyby se už třeba narodil, sotva by si mohl pamatovat, že mě kdysi houpal na kolenou, když byl starý muž.

Zima mi zalezla až pod pršiplášť. Tak jo, prostě teď zavoním a zeptám se, jestli bych nemohla přenocovat.

Ale jak to podat, to je otázka.

„Dobrý den, jmenuju se Gwendolyn a jsem vnučkou lorda Lucase Montrose, který se možná ještě vůbec nenarodil.“

Nemohla jsem předpokládat, že by mi to někdo uvěřil. Pravděpodobně by mě odeslali do blázince rychleji, než by mi bylo milé. V těchto časech to jistě byla bezútěšná místa, z nichž nebylo snadného úniku.

Na druhou stranu jsem neměla moc jiných možností. Za chvíli bude tma jako v pytli a někde jsem musela strávit noc, abych neumrzla. A abych nenarazila na Jacka Rozparovače. Zatraceně! Kdy že to vlastně páchal ty své děsivé zločiny? A kde? Doufám, že ne tady ve spořádaném Mayfairu!

Pokud se mi podaří oslovit nějakého svého předka, možná ho dovedu přesvědčit, že o domu a rodině vím víc, než by mohl vědět cizí člověk. Kdo kromě mě mohl například z rukávu vysypat to, že se kuň prapraprapraprastrýce Hughha jmenoval *Fat Annie*? To přece byla naprosto interní informace.

Narazil do mě poryv větru. Byla fakt děsná zima. Vůbec bych se nedivila, kdyby začalo sněžit.

„Dobrý den, já jsem Gwendolyn a přicházím z budoucnosti. Jako důkaz vám tady ukážu zip. Vsadím se, že ještě nebyl vynalezen, je to tak? Stejně jako jumbojety a televize a ledničky...“

Mohla jsem to aspoň zkusit. Zhluboka jsem se nadechla a vykročila k domovním dveřím.

Schody mi připadaly zvláště známé a cizí zároveň. Automaticky jsem sáhla po zvonku. Ale žádný tam nebyl. Elektrické zvonky očividně ještě nevynalezli. Bohužel ani to pro mě nebylo vodítko k určení letopočtu. Nevěděla jsem ani, kdy byl vynalezen elektrický proud. Před, nebo po paroplavbě? Učili jsme se to ve škole? Pokud ano, nedovedla jsem si to bohužel vybavit.

Objevila jsem nějakou kouličku, která visela na řetízku, podobná staromódnímu splachovadlu u Leslie doma. Zprudka jsem za ni zatáhla a uslyšela, jak se za dveřmi rozezněl zvonek.

Pane bože.

Nejspíš otevře někdo z personálu. Co mám říct, aby mě pustili k nějakému rodinnému příslušníkovi? Možná byl prapraprapraprastrýc Hugh ještě na živu. Nebo už. Nebo vůbec. Prostě se na něj zeptám. Nebo na Fat Annie.

Kroky se přibližovaly a já sebrala veškerou svou odvalu. Ale už jsem nic neviděla, když se dveře otevřely, protože se mi opět podlomila kolena, cosi mnou smýklo časem i prostorem a znova vyplivlo.

Probrala jsem se na rohožce našeho domu, vyskočila jsem a rozhlédla jsem se kolem. Všechno vypadalo jako předtím, když jsem se vydala koupit citronové bonbonky pro tetu Maddy. Domy, zaparkovaná auta, a dokonce i déšť.

Muž v černém ve vchodu čísla 18 na mě přes ulici zíral. „No jo, taky žasnu,“ zamumlala jsem.

Jak dlouho jsem byla pryč? Viděl ten muž v černém, jak jsem zmizela za rohem a teď se znova objevila tady na rohožce? Určitě nevěřil svým očím. To mu patřilo. Aspoň viděl, jaké to je, když mu někdo pod nos strčí záhadu.

Zazvonila jsem jako na poplach. Otevřel mi pan Bernhard.

„Máme snad naspěch?“ zeptal se.

„Vy možná ne, ale já ano!“

Pan Bernhard pozdvihl obočí.

„Promiňte, na něco důležitého jsem zapomněla.“ Proklouzla jsem kolem něj a vyrazila po schodech nahoru, brala jsem je po dvou.

Prateta Maddy překvapeně vzhledla, když jsem za sebou zabouchla dveře. „Myslela jsem, že už jsi pryč, andílku.“

Udýchaně jsem se podívala na nástěnné hodiny. Bylo to dvacet minut, co jsem z místnosti odešla.

„Ale je dobře, že jsi zase tady. Zapomněla jsem ti říct, že v samoobsluze mají tyhle bonbony taky bez cukru a to balení vypadá docela stejně! Ty ale nesmíš v žádném případě koupit, protože z těch bez cukru mám – no zkrátka – průjem!“

„Teto Maddy, proč jsou si všichni tak jistí, že ten gen má Charlotte?“

„Protože... nemohla by ses mě zeptat na něco snazšího?“ Prateta Maddy vypadala malinko zmateně.

„Vyšetřovali její krev? Nemůže ten gen mít taky někdo jiný?“ Dech se mi pomalu zklidňoval.

„Charlotte je docela jistě nositelkou genu.“

„Protože se prokázal v její DNA?“

„Andílku, to se ptáš špatné osoby. Biologie mi nikdy moc nešla, ani nevím, co to je DNA. Myslím, že to všechno má o něco víc společného spíš s vyšší matematikou než s biologií. Bohužel ani v matematice jsem zrovna nevynikala. Když jde o čísla a vzorce, moje uši se vypínají. Můžu ti jen říct, že Charlotte přišla na svět přesně v den, který byl pro její narození vypočítán před staletími.“

„Takže datum narození určuje, kdo je nositelem genu?“
Kousla jsem se do rtu. Charlotte se narodila sedmého října, já osmého. Byl mezi námi rozdíl jediného dne.

„Je to spíš naopak,“ řekla prateta Maddy. „Gen určuje hodinu narození. Všechno to přesně propočítali.“

„A co když se spletli?“

O jeden den! Jak prosté! Byla to záměna. To já měla ten zatracený gen, ne Charlotte. Nebo jsme ho měly obě. Nebo... Klesla jsem na stoličku.

Prateta Maddy zavrtěla hlavou. „Nespletli se, andílku. Myslím, že pokud tihle lidé něco dovedou, tak je to počítání.“

Kdo vůbec byli „tihle lidé“?

„Každý se může splést,“ namítla jsem.

Prateta Maddy se rozesmála. „Obávám se, že Isaac Newton ne.“

„Charlottino datum narození vypočítal *Newton*?“

„Moje milé dítě, rozumím tvé zvědavosti. Když jsem byla tak mladá jako ty, byla jsem zrovna taková. Ale jednak je občas lepší zůstat v nevědomosti a pak bych si opravdu moc ráda dala své citronové bonbony.“

„Všechno je to hrozně nelogické,“ povzdychla jsem si.
„Jen zdánlivě.“ Prateta Maddy mi pohladila ruku.
„Vím, že jsi chytré děvče, takže tenhle rozhovor zůsta-
ne mezi námi. Kdyby tvoje babička zjistila, co všechno
jsem ti navykládala, moc by se zlobila. A když se zlobí, je
ještě děsivější než normálně.“

„Přece na tebe nebudu žalovat, teto Maddy. A hned ti
dojdu pro ty bonbony.“

„Hodná holka.“

„Ale mám ještě jednu otázku. Jak dlouho trvá po prv-
ním skoku v čase, než se to stane znovu?“

Prateta Maddy vzdychla.

„Prosím!“ zakňourala jsem.

„Nemyslím si, že je v tom nějaké pravidlo,“ řekla pra-
teta. „Každý nositel genu je jiný. Ale žádný nedovede své
cesty časem řídit. Děje se to denně, naprosto nekontro-
lovaně, někdy dokonce i několikrát za den. Proto je důle-
žitý tenhle chronograf. Pokud jsem to správně pochopila,
díky němu nemusí Charlotte bezmocně poletovat časem.
Může být vysílána naprosto cíleně do bezpečných dob,
kde se jí nemůže nic stát. Takže si o ni nedělej starosti.“

Upřímně řečeno si dělám mnohem víc starostí sama
o sebe.

„Na jak dlouho člověk v současnosti zmizí, zatímco se
zdržuje v minulosti?“ zeptala jsem se bez dechu. „A může
se podruhé stát, že přeskočí až třeba k dinosaurům, kdy
to tu bylo ještě samý pařez?“

Teta mě přerušila pohybem ruky. „To stačí, Gwendol-
lyn. Já to přece taky všechno nevím!“

Zvedla jsem se. „Přesto ti děkuju za odpovědi,“ řekla jsem. „Moc jsi mi pomohla.“

„To si tedy nemyslím. Mám děsivě špatné svědomí. Vlastně bych tě v té tvé zvědavosti neměla podporovat, obzvlášť proto, že většinu z toho nemám vědět ani já. Když jsem se svého bratra – tvého drahého dědečka – vyptávala na všechna tahle tajemství, odpovídal pokaždé stejně. Říkal, že čím méně o tom budu vědět, tím to bude lepší pro moje zdraví. Dojdeš mi teď konečně pro ty bonbony? A prosím nezapomeň: ty *s cukrem!*“

Prateta Maddy mi zamávala.

Jak mohlo tajemství ohrožovat zdraví? A kolik toho o tom všem věděl můj dědeček?

„Isaac Newton?“ opakovala Leslie ohromeně. „Není to ten s tou gravitací?“

„Jo, jasně. Ale očividně taky vypočítal Charlottino datum narození.“ Stála jsem v supermarketu v oddělení potravin před jogurty, pravou rukou jsem si držela mobil u jednoho ucha a druhé si zakrývala levou rukou. „Bohužel nikdo nevěří, že se přepočítal. Pochopitelně – kdo by tomu taky věřil, je to Newton! Ale *musel* se splést, Leslie. Narodila jsem se den po Charlotte a *já* jsem se přenesla v čase, ne ona.“

„To je opravdu velmi mysteriózní. Ach, ta zatracená věc zas potřebuje hodinu, aby naskočila. No tak, dělej ty, šmejde!“ nadávala Leslie svému počítači.

„Ach jo, Leslie, bylo to tak – divné! Skoro jsem mluvila s jedním ze svých předků! Víš, třeba s tím tlustým chláp-

kem z toho obrazu před tajnými dveřmi, s prapraprapraprastrýcem Hughem. Totiž pokud to byla jeho doba a ne nějaká jiná. Taky mě mohli nechat zavřít do blá-zince.“

„Mohlo se ti stát bůhvíco,“ vydechla Leslie. „Pořád to nepobírám! Celá ta léta dělají divadýlko kvůli Charlotte a pak se stane tohle! Musíš to okamžitě povědět mámě. A vlastně musíš okamžitě domů! Každou chvíli se to může stát znovu!“

„Děsivý, co?“

„No to teda. Ok, už jsem online. Napřed vygoogluju Newtona. A ty mazej domů! Tušíš, jak dlouho už v té sámošce jsi? Třeba tam dřív byla jáma a ty sletíš do dvacímetrové hloubky!“

„Babička bude naprosto šílená, až se to dozví,“ podotkla jsem.

„Jo a co teprve chudák Charlotte... jen si to vem, všechny ty roky se musela zříkat tolika věcí, a teď z toho nic nemá. Tak, mám to. Newton. Narozen 1643 ve Woolsthorpe – kde to sakra je? – zemřel 1727 v Londýně. Blablabla. Nepíše se tu nic o cestování časem, jen něco o infinitezimálním počtu, což jsem nikdy neslyšela a ty? Numerické řešení transcendentních rovnic... kvadratika, optika, nebeská mechanika, blablabla, ach, tady je i ten gravitační zákon... no, ty transcendentní rovnice se asi nejvíc blíží cestování v čase, nemyslíš?“

„Upřímně řečeno – ne,“ odpověděla jsem.

Vedle mě hlučně diskutoval nějaký páreček, jaký druh jogurtů by si měli koupit.

„Ty jsi snad ještě pořád v tom supermarketu?“ vykřikla Leslie. „Koukej, ať už jsi doma!“

„Už se řítím,“ přerušila jsem ji a namířila si to se žlutým papírovým pytlíkem, ve kterém byly bonbony pro prátetu Maddy, směrem k východu. „Ale Leslie, já to doma *nemůžu* povědět. Mysleli by si, že jsem se zbláznila.“

Leslie zaprskala do telefonu. „Gwen! Každá jiná rodina by tě nechala svázat do svěrací kazajky, ale ne ta tvoje! U vás se přece nemluví o ničem jiném, než je ten gen cestování časem a chronometr a výuka mystérií.“

„Je to chronograf,“ opravila jsem ji. „Ta věc funguje na krev! No není to nechutné?“

„Chro-no-graf! Ok, vygooglovala jsem to.“

Ploužila jsem se tlačenicí na Oxford Street k dalšímu semaforu. „Teta Glenda bude tvrdit, že si to všechno vymyslím, abych se dělala důležitou a ukradla Charlotte její show.“

„No a? Nejpozději až příště přeskočíš v čase, si všimne, že se spletla.“

„A co když už nikdy nepřeskočím? Co když to byla jen jednorázová záležitost? Jako rýma.“

„Tomu sama nevěříš. Hm, vypadá to, že chronograf jsou naprosto normální náramkové hodinky. Dají se koupit na eBay od deseti liber. Sakra... počkej, vyhledám Isaac Newton a chronograf a cestování časem a krev.“

„No?“

„Nic nenalezeno,“ vzdychla Leslie. „Teď mě mrzí, že jsme to všechno neprozkoumaly už dřív. Obstarám nám nějakou odbornou literaturu. Všechno, co najdu o cesto-

vání časem. K čemu jinak mám tu pitomou průkazku do knihovny? Kde teď jsi?“

„Přecházím Oxford Street a pak zahnu do Duke Street.“ Najednou jsem vyprskla smíchy. „Ptáš se proto, že sem chceš přijít a udělat křídou kříž, jestli se najednou přeruší spojení? Teď uvažuju, k čemu měl být Charlotte ten pitomý kříž vůbec dobrý.“

„Třeba by za ní poslali toho druhého typu s genem. Jak že se to jmenuje?“

„Gideon de Villiers.“

„Žhavý jméno. Taky ho vygoogluju. Jak se to píše?“

„Jak to mám sakra vědět? Ještě k tomu kříži křídou – kam by asi tak tohohle Gideona poslali? Do jaké doby? Charlotte by přece mohla být kdekoli. V každé minutě, každé hodině, každém roce a století. Ne-e, kříž nakreslený křídou nedává smysl.“

Leslie mi hlasitě vyjekla přímo do ucha, že jsem málem upustila mobil. „*Gideon de Villiers*. Jednoho jsem našla.“

„Fakt?“

„Jo. Tady to je: *Tým Greenwichského internátu sv. Vincenta i tento rok vyhrál celonárodní školní soutěž v pólu. Z poháru se radují (zleva) ředitel William Henderson, trenér John Carpenter, kapitán mužstva Gideon de Villiers... a tak dál, a tak dál. Wow, tak dokonce kapitán je to. Bohužel je ten obrázek tak maličký, že se nedá ani poznat, kdo jsou koně a kdo kluci. Kde jsi teď, Gwen?*“

„Ještě pořád Duke Street. To docela sedí: internát v Greenwichi, pólo – to je určitě on. Nepíšou tam taky náhodou, že tu a tam prostě zmizí? Třeba přímo z koně?“

„Ach, teď to vidím, ten článek je tři roky starý. Teď už asi bude se školou hotový. Nemotá se ti zas hlava?“

„Zatím ne.“

„Kde jsi teď?“

„Leslie! Ještě pořád na Duke Street. Jdu tak rychle, jak jen dovedu.“

„Ok, budeme spolu mluvit, dokud nebudeš přede dveřmi, a okamžitě, jak dorazíš domů, si promluvíš s mámou.“

Podívala jsem se na hodinky. „Ta ještě není zpátky z práce.“

„Tak počkáš, dokud se nevrátí, ale pak si s ní promluvíš, je to jasné? Bude vědět, co dělat, aby se ti nic nestalo. Gwen? Jsi tam ještě? Rozuměla jsi mi?“

„Ano. Rozuměla. Leslie?“

„Hm?“

„Jsem ráda, že tě mám. Jsi ta nejlepší kamarádka na světě.“

„Ty taky nejsi jako kamarádka k zahození,“ opáčila Leslie. „Můžeš mi příště z minulosti přinést nějakou cool věc. Která kámoška tohle dovede? A až se zas budeme muset učit na nějaký pitomý test z dějepisu, prozkoumáš to všechno jednoduše na místě.“

„Kdybych tě neměla, vůbec bych netušila, co mám dělat.“ Sama jsem slyšela, že zním nějak žalostně. Ale ztraceně – cítila jsem se tak.

„Můžou se vůbec z minulosti nosit věci?“ zeptala se Leslie.

„Netuším. Ale opravdu ani v nejmenším. Příště to prostě zkusím. Mimochodem, zrovna jsem na Grosvenor Square.“

„Už jsi skoro tam,“ vydechla si Leslie úlevou. „Kromě té záležitosti s pólem jsem na Googlu o Gideonu de Villiersovi nic nenašla. Zato spoustu odkazů na Banku de Villiers a právní kancelář de Villiers v Templu.“

„To musí být oni.“

„Nějaké pocity závratí?“

„Ne, ale díky za optání.“

Leslie si odkašlala. „Vím, že máš strach, ale nějak je to celé vlastně docela cool. Myslím jako opravdové dobrodružství, Gwen. A ty jsi jeho součástí!“

Jo. Já jsem jeho součástí.

No do hajzlu.

Leslie měla pravdu: neexistoval žádný důvod předpokládat, že by mi moje máma neuvěřila. Moje „duchařské historky“ taky odjakživa poslouchala s náležitou vážností. Kdykoli jsem za ní mohla přijít, když jsem se něčeho obávala.

Když jsme ještě bydleli v Durhamu, celé měsíce mě pronásledoval duch jednoho démona, který měl vlastně vykonávat službu jako chrlič na střeše katedrály. Jmenoval se Asrael a vypadal jako kříženec člověka, kočky a orla. Když si všiml, že ho vidím, byl tak nadšený, že konečně může s někým mluvit, že za mnou poletoval či pobíhal na každém kroku, neustále něco vykládal, a dokonce se mnou chtěl spát v posteli. Poté, co jsem překonala počáteční strach – Asrael měl jako většina chrličů dost šeredný obličej – jsme se téměř spřátelili. Bohužel se nemohl přestěhovat z Durhamu do Londýna a pořád mi ještě

scházel. Těch pár démonů-chrličů, které jsem tady v Londýně viděla, byla spíš dost nesympatická stvoření a žádný z nich se Asraelovi nemohl rovnat.

Když mi máma uvěřila Asraela, uvěří i mému cestování časem. Počkám na ten správný okamžik, abych jí to pověděla. Ale ten okamžik nějak nepřicházel. Sotva se vrátila z práce, musela si promluvit s mojí sestrou Caroline, protože ta se ve škole přihlásila, že bude během letních prázdnin opatrovat třídní terárium, včetně třídního maskota, chameleona jménem Mr. Bean. Ačkoliv do letních prázdnin bylo ještě daleko, nezdálo se, že by se ta diskuse dala odsunout.

„Nemůžeš se starat o Mr. Beana, Caroline! Dobře víš, že tvoje babička zvířata v domě zakázala,“ protestovala máma. „A teta Glenda má alergii.“

„Ale Mr. Bean nemá srst,“ oponovala Caroline. „A celou dobu bude přece ve svém teráriu. Nebude nikomu překážet.“

„Bude překážet tvojí babičce!“

„Tak je babička blbá!“

„Caroline – prostě to nejde! Nikdo z nás tu o chameleonech nic neví. Jen si představ, že uděláme něco špatně a Mr. Bean onemocní, nebo dokonce umře!“

„Neumře. Já vím, jak se o něj postarat. Prosím, mami! Nech mě si ho vzít! Když si ho nevezmu já, dostane ho znova Tess a ta se vždycky tváří, jako by ji měl Mr. Bean nejradši.“

„Caroline, ne!“

O čtvrt hodinu později stále ještě diskutovaly. Dokonce

přesto, že máma odešla do koupelny a zavřela za sebou dveře. Caroline se postavila před ně a škemrala: „Lady Arista si přece nemusí ničeho všimnout. Můžeme terárko domů propašovat, až tu nebude. Stejně ke mně do pokoje nikdy nechodí.“

„Nemůže tady mít člověk trochu klidu aspoň na záchodě?“ zakřičela máma.

„Ne,“ Caroline na to. Dovedla být příšerně otravná. Fňukat přestala teprve poté, co máma slíbila, že se osobně přimluví u lady Aristy, aby povolila prázdninový pobyt Mr. Beana v našem domě.

Čas, který Caroline a máma promarnily svojí diskusí, jsem já využila k tomu, abych svému bratru Nickovi odstranila žvýkačku z vlasů.

Seděli jsme v šicím pokoji. Měl toho sajrajtu v hlavě přibližně půl kila a nedovedl si vzpomenout, jak se tam dostal.

„Toho sis ale přece musel všimnout!“ řekla jsem mu. „Bohužel ti budu muset pár pramínek ustríhnout.“

„To neva,“ pokrčil Nick rameny. „Můžeš to ostříhat celý. Lady Arista říká, že vypadám jak holka.“

„Podle lady Aristy vypadají jako holka všichni, co mají vlasy delší než zápalka. Ty tvoje pěkné lokny by byla škoda stříhat.“

„Přece zas dorostou. Ostříhej je všechny, jo?“

„To asi s nůžkami na nehty nepůjde. Musíš k holiči.“

„To zvládneš,“ řekl mi s důvěrou Nick. Očividně docela zapomněl, že už jsem ho jednou nůžkami na nehty ostříhala a tehdy vypadal jako čerstvě vylíhnuté mládě

supa. Bylo mi sedm a jemu čtyři. Potřebovala jsem jeho kudrny, protože jsem si z nich chtěla vyrobit paruku. Což bohužel neklaplo, zato mi napařili den domácího vězení.

„Opovaž se,“ řekla máma. Vrátila se do pokoje a pro jistotu mi nůžky vzala z ruky. „Pokud vůbec, tak to udělá kadeřník. Zítra. Teď musíme dolů na večeri.“

Nick si povzdechl.

„Bez obav, lady Arista tu dneska není!“ zakřenila jsem se na něj. „Nikdo nebude remcat kvůli žvýkačce. Nebo kvůli fleku na mikině.“

„Jakej flek?“ Nick se začal prohlížet. „Sakra, to musel být ten džus z granátového jablka. Vůbec jsem si toho nevšiml.“ Chudák malej, na všechno mi naletí.

„Jak jsem říkala, nikdo ti nevyhubuje.“

„Ale dneska přece není středa!“ podivil se Nick.

„Přesto odjeli.“

„Cool.“

Když tu lady Arista, Charlotte a teta Glenda byly, bývala večere vždycky spíš náročnou záležitostí. Lady Arista kritizovala především Carolininy a Nickovy stolovací způsoby (někdy i pratetiny), teta Glenda se neustále vyptávala na moje známky, aby mě pak mohla srovnávat s Charlotte, která se usmívala jak Mona Lisa a vždycky, když se jí někdo na něco zeptal, odpověděla jednoduše: „Do toho vám nic není.“

Všichni bychom si v zásadě takhle večerní shromáždění odpustili, ale naše babička trvala na tom, abychom se jich účastnili.

Omluvou byla jediné nakažlivá nemoc. Jídlo připra-

vovala paní Bromptonová, která od pondělka do pátku docházela do domu, aby se vedle vaření postarala také o prádlo. (O víkendech vařila buď teta Glenda, nebo máma. Pizza nebo čína z dovážkové služby nebyla k Nickově a mojí velké lítosti nikdy.)

Ve středeční večery, kdy lady Arista, teta Glenda a Charlotte odcházely za svými mystérii, bývala večeře mnohem uvolněnější. A všichni jsme byli nadšení, že dneska, ačkoli bylo teprve pondělí, už panovaly středeční poměry. Ne že bychom hned začali hlasitě srkat, mlaskat a krkat, ale dovolili jsme si bavit se mezi sebou, položit si lokty na stůl a probírat témata, která lady Arista považovala za nevhodná.

Například chameleony.

„Máš ráda chameleony, teto Maddy? Nechtěla bys jednoho mít? Docela ochočeného?“

„No, ehm, vlastně ano, když to teď říkáš, tak si myslím, že jsem opravdu vždycky toužila mít chameleona,“ odpověděla prateta Maddy a nandala si na talíř rozmarýnové brambory. „Každopádně.“

Caroline zářila. „Možná se ti tvé přání brzy vyplní.“

„Ozvaly se vůbec lady Arista a Glenda?“ dotazovala se máma.

„Tvoje matka odpoledne volala, aby mi sdělila, že nebudou na večeři,“ odpověděla jí prateta Maddy. „Vyřídila jsem jí, že nás to všechny moc mrzí. Doufám, že vám to vyhovuje.“

„To jo,“ zahihňal se Nick.

„A Charlotte? Už se...?“ ptala se máma dál.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.